

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 30. juna 2014. god.
Ref. br.: RK664/14

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI227/13

Podnosilac

Izjadin Shehu

Ocena ustavnosti
presude Rev. br. 93/2013 Vrhovnog suda Kosova,
od 20. septembra 2013. god.

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Izjadin Shehu iz Uroševca (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Rev. br. 93/2013 Vrhovnog suda Kosova, od 20. septembra 2013. god., kojom je odbijen kao neosnovan zahtev podnosioca za reviziju, nakon presuda Opštinskog suda u Uroševcu i Apelacionog suda, kojima je odbijena njegova tužba protiv Energetske korporacije Kosova (u daljem tekstu: EKK) radi poništenja obaveštenja o raskidu ugovora o radu.
3. Presuda Vrhovnog suda mu je uručena 11. oktobra 2013. god.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude, kojom je navodno *“povređeno njegovo pravo garantovano Ustavom, odnosno član 3. stav 2 [Jednakost pred Zakonom], član 24. [Jednakost pred Zakonom], član 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] i član 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije za ljudska prava (u daljem tekstu: EKLP)”*.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članovima 22. i 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon).

Postupak pred Sudom

6. Dana 16. decembra 2013. god., podnosilac je podneo zahtev Sudu.
7. Dana 15. januara 2014. god., predsednik je imenovao sudiju Almiro Rodrigues za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija Altay Suroy (predsedavajući), Kadri Kyeziu i Arta Rama-Hajrizi.
8. Dana 22. aprila 2014. god., Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, Sud je obavestio i Vrhovni sud o zahtevu.
9. Dana 20. maja 2014. god., Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu u punom sastavu da proglasi zahtev neprihvatljivim.

Pregled činjenica

10. Dana 1. februara 2005. god., podnosilac zahteva je zaključio ugovor o radu sa EKK.
11. Dana 28. oktobra 2008. god., EKK je obavestila podnosioca zahteva o raskidu ugovora o radu.

12. Dana 15. decembra 2008. god., EKK je podnela krivičnu prijavu (br. 2008MA25/2) protiv podnosioca zahteva, jer je navodno počinio krivično delo krađe.
13. Dana 3. septembra 2009. god., Opštinski javni tužilac (PP. br. 22/09) odbacio je krivičnu prijavu EKK-a protiv podnosioca zahteva i zaključio *“uzimajući u obzir utvrđeno stanje od strane sektora za baždarenje, smatram da nijednim dokazom nije utvrđena osnovana sumnja da je okrivljeni izvršio krivično delo koje mu se stavlja na teret krivičnom prijavom i iz tih razloga se odbija krivična prijava.”*
14. Nepoznatog dana, podnosilac zahteva je tražio od Opštinskog suda u Uroševcu da poništi raskid njegovog ugovora o radu, vraćanje na njegovo radno mesto i nadoknadu prihoda koji proističu iz ugovora o radu. Podnosilac zahteva tvrdi da je *“obaveštenje o raskidu ugovora o radu doneto oslanjajući se na član 11.3, tačka b) Osnovnog zakona o radu, i član 8.13 Pravilnika o radu EKK-a, koji uključuje krađu neke imovine EKK-a – krađu električne energije, dok je iz samog veštačenja strujomera od strane Centra za baždarenje ustanovljeno da ne postoji nikakva nepravilnost u unutrašnjosti ovog strujomera, dodajući da je oštećen samo strujomer, strujomer nije manipulisan (...), s toga je, s obzirom na činjenicu da je jedini razlog za prekid radnog odnosa bila krađa električne energije, utvrđeno da je ovaj zaključak Centra za baždarenje (...) neosnovan.”*
15. Dana 29. januara 2008. god., Opštinski sud (presuda C.br. 396/08) odbio je kao neosnovan zahtev podnosioca.
16. Opštinski sud smatra:

“Tužena je poštovala zakonske - procesne odredbe prilikom obaveštavanja tužioca o raskidu ugovora o radu” i “[...] iako se tužilac poziva na obaveštenje Opštinskog javnog tužilaštva u Uroševcu, PP.br. 22/09 od 03.09.2009. godine, na osnovu kojeg je odbijena krivična prijava protiv tužioca Izjadina Shehu (...) zbog krađe. U građanskom aspektu postoji odgovornost tužioca [...].

[...] s toga, uzimajući u obzir činjenicu da se tužilac priključio na novo brojilo na neovlašćen način i da je troškove električne energije prouzrokovao na neovlašćen način, što predstavlja neovlašćeno korišćenje imovine poslodavca, predstavlja ponašanje tako ozbiljne prirode, nakon kojeg bi bilo neopravdano očekivati da se radni odnos nastavi (član 11.3, tačka (d) Uredbe UNMIK-a 2001/27), Sud smatra kao zakonitim obaveštenje o raskidu ugovora o radu, br. 949 od 28.10.2008. godine (...), kao i odluku br. 7302 od 10.11.2008. godine, donesenu od strane tužene povodom žalbe uložene od strane tužioca.”
17. Podnosilac zahteva je izjavio žalbu Okružnom sudu u Prištini, zbog bitne povrede parničnog postupka, pogrešnog i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.

18. Dana 06. novembra 2010. god., Okružni sud (rešenje Ac. br. 558/2011) odbio je kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva i usvojio presudu Opštinskog suda.
19. Podnosilac je podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu Kosova, zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.
20. Dana 20. septembra 2013. god., Vrhovni sud (presuda Rev. br. 93/2013) odlučio je sledeće: *“Odbija se kao neosnovana (...) revizija tužioca”*.
21. U svom obrazloženju, Vrhovni sud smatra da *“[...] oba nižestepena suda su pravilno utvrdili činjenično stanje, pravilno primenili odredbe parničnog postupka, na koje se tužilac poziva, i materijalno pravo, utvrđujući da je (...) tužbeni zahtev tužioca neosnovan. Obe pobijane presude sadrže dovoljno razloga o odlučnim činjenicama, važnim za pravilno presuđenje ove pravne stvari, koje prihvata i ovaj Sud.”*

Navodi podnosioca

22. Podnosilac zahteva tvrdi da ga je presuda Vrhovnog suda *“[...] stavila u neravnopravan položaj prema kolegi, koji se nalazio u istoj situaciji, zato što je o istoj stvari isto veće odlučilo drugačije, tako da je podnosilac zahteva postao žrtva nepravde, koja se činjenica potvrđuje presudom Vrhovnog suda Kosova, Rev.br. 246/2013 od 01.10.2013. godine, kojom je za istu stvar USVOJENA revizija, dok je podnosiocu ovog zahteva odbijena revizija.”*
23. Dakle, podnosilac zahteva tvrdi da je Vrhovni sud, odbijajući njegov zahtev za reviziju i *“(...) odlučujući drugačije u istim predmetima, povredio njegova prava garantovana Ustavom, odnosno član 3., stav 2. [Jednakost Pred Zakonom], član 24. [Jednakost Pred Zakonom], član 31. [Pravo na Pravično i Nepriistrasno Suđenje] i član 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije za ljudska prava (u daljem tekstu: EKLJP)”*.
24. Podnosilac zahteva takođe navodi da, i pored toga što je pružio istu tvrdnju *“Vrhovni sud Kosova je o istoj stvari (...) naveo da je prekršen zakon na štetu tužioca, u vezi sa primenom disciplinskih postupaka (...), okolnost koja nije uzeta u obzir od strane Vrhovnog suda kada je doneo odluku po reviziji Izjadina Shehu.”*
25. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Ustavnog suda da *“proglasi nevažećom presudu Vrhovnog suda i da predmet vrati na ponovno odlučivanje”*.

Prihvatljivost zahteva

26. Pre svega, Sud ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti.
27. U tom smislu, član 113. Ustava propisuje:

*“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
[...]*

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

28. Pored toga, član 49. Zakona propisuje *“Podnesak se podnosi u roku od 4. meseca. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku”*.
29. U ovom slučaju, Sud primećuje da se podnosilac zahteva da bi zaštitio svoja prava, obratio prvostepenom i drugostepenom sudu i konačno, Vrhovnom sudu Kosova. Sud, takođe, primećuje da je podnosiocu zahteva uručena presuda Vrhovnog suda 11. oktobra 2013. god., i da je podneo svoj zahtev Sudu 16. decembra 2013. god.
30. Dakle, Sud smatra da je podnosilac zahteva ovlašćena stranka, da je iscrpeo sva pravna sredstva raspoloživa prema primenjivim zakonom i da je zahteva podnet u roku od četiri meseca.
31. Međutim, Sud mora da uzme u obzir i član 48. (Tačnost podneska) Zakona i pravilo 36. Poslovnika.

Član 48. Zakona

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori“.

Pravilo 36. Poslovnika

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve: (c) samo ako zahtev nije očigledno neosnovan.

(2) Sud odbacuje zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...], ili

b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava.”

32. Podnosilac zahteva, kao što je gore navedeno, pred Vrhovnim sudom osporava presudu Opštinskog i Okružnog suda, zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.
33. U međuvremenu, podnosilac zahteva tvrdi pred Ustavnim sudom povredu njegovih *“prava na jednakost pred zakonom (članovi 3. i 24. Ustava), pravično i nepristrasno suđenje (član 31. Ustava i član 6 EKLJP)”*.
34. U stvari, podnosilac zahteva tvrdi da je Vrhovni sud povredio princip jednakosti pred zakonom i njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje, time što nije usvojio njegov zahtev za reviziju kao što je to prethodno uradio u slučaju njegovog kolege (presuda Rev. br. 246/2013, od 1. oktobra 2013. god.). Podnosilac zahteva tvrdi da je njegova situacija identična sa situacijom njegovog kolege.

35. U prilog svojoj tvrdnji, podnosilac zahteva primećuje da se presuda Vrhovnog suda, koja je doneta u njegovom slučaju, razlikuje od presude Vrhovnog suda u kasnijem slučaju (presuda Rev.br. 246/2013, od 1. oktobra 2013. god.) i tvrdi “u vezi sa (ne)jednakošću pred zakonom i protivrečnošću sudova prilikom odlučivanja o istim stvarima, (...) presuda Vrhovnog suda je proglašena nevažećom i predmet je vraćen na ponovno odlučivanje”. [Podnosilac zahteva se poziva na slučaj Ustavnog suda br. KI120/10, rešenje o neprihvatljivosti, 8. mart 2013. god.].
36. Međutim, Sud primećuje da je Vrhovni sud (u osporenoj presudi Rev. br. 93/2013), kada je odbio reviziju kao neosnovanu, našao:
- “Iz spisa predmeta proizilazi da je tužena protiv tužioca pokrenula na zakonu zasnovan disciplinski postupak.*
[...]
Na osnovu pomenutog stanja Vrhovni sud Kosova je u potpunosti prihvatio pravna stanovišta nižestepenih sudova, čije presude ne sadrže bitne povrede odredaba parničnog postupka (...), dok je materijalno pravo pravilno primenjeno.
[...]
Tužena EKK-a – Okrug u Uroševcu je na potpun i na zakonit način pokrenula disciplinski postupak protiv tužioca, u skladu sa odredbama disciplinskog postupka predviđenih Pravilnikom o radu.”
37. Sud dalje primećuje da je Vrhovni sud (presudom 246/2013) usvojio reviziju kolege podnosioca zahteva kao delimično osnovanu, jer “(...) zbog kršenja ovih dužnosti zbog kojih je tužilac oglašen krivim nije pokrenut disciplinski postupak.”
38. U stvari, Vrhovni sud je odlučio u oba slučaja drugačije, jer je u jednom slučaju (presuda Rev.br. 93/2013) disciplinski postupak za raskid ugovora o radu ispoštovan, dok za drugi postupak (presuda Rev. br. 246/2013) nije postojao disciplinski postupak.
39. Podnosilac zahteva se pozvao na slučaj Ustavnog suda KI120/10 – Zyma Berisha, očigledno sa namerom da Sud proglasi njegov slučaj prihvatljivim i da poništi presudu Vrhovnog suda (Rev. br. 93/2013), kao što je to uradio u slučaju Ustavnog suda KI120/10.
40. Sud podseća da je presuda Vrhovnog suda u slučaju KI120/10 bila poništena, jer je “[...] Vrhovni sud u slučaju podnosioca zahteva postupio arbitrarno i u suprotnosti sa načelima elaborisanim od strane ESLJP u (...) presuda Nejdet Sahin i Perihan Sahin protiv Turske [GC], br. 13279/05, od 20. oktobra 2011. god.” Sud smatra da “Presuda Vrhovnog suda, zanemarujući pristojnu procenu argumenata podnosioca zahteva, iako su oni bili specifični, relevantni i važni, nije ispunila obaveze Vrhovnog suda iz člana 6.1 EKLJP da ispuni obavezu navođenja uslova (vidi mutatis mutandis, ESLJP presuda od 18. jula 2006. god., slučaju Pronina protiv Ukrajine, zahtev br. 63566/00; vidi takođe presudu Suda u slučaju br. 40/09 Imer Ibrahim i 48 drugih zaposlenih EKK – a, i.e. “KEK I presuda”).

41. Međutim, na osnovu podnetih dokumenata i okončanog postupka, Sud smatra da se Vrhovni sud nije bavio slučajem podnosioca zahteva na proizvoljan način i da je učinio pravilnu ocenu svojih argumenta.
42. Pored toga, u slučaju KI120/10, Sud primećuje da su svih sedam slučajeva bili identični, dok Sud nije uveren da su ova dva slučaja identična, jer su činjenice ovih slučajeva drugačije, kao što je to naveo Vrhovni sud.
43. Štaviše, Sud podseća na opšte principe koji se primenjuju u slučajevima konfliktnih odluka domaćih Vrhovnih sudova u naizgled sličnim situacijama. U slučaju *Nejdat Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, br. 13279/05 od 20. oktobra 2011. god., Veliko Veće ESLJP je, *inter alia*, navelo:

“50. [...] osim u slučaju očigledne proizvoljnosti, nije uloga Suda da se bavi pitanjem tumačenja domaćih zakona od strane nacionalnih sudova (vidi, mutatis mutandis, Adamsons protiv Latvije, br. 3669/03, stav 118, 10. maj 2007. god.). Slično tome, na ovu temu, u principu nije njegova dužnost da upoređuje različite odluke nacionalnih sudova, čak i ako su donete u prividno sličnim postupcima“; on treba da poštuje nezavisnost tih sudova (Vidi Engel i drugi protiv Holandije, 8. jun 1976. god., stav 103, Serija A br. 22; Gregório de Andrade protiv Portugalije, br. 41537/02, stav 36, 14. novembra 2006. god.).”

44. Pored toga, Sud podseća da je ključni princip koji se primenjuje u pogledu razlika u odlukama Vrhovnog suda u naizgled sličnim slučajevima ili u okolnostima je taj da li postoje ili ne postoje „korenite i dugoročne razlike“ u sudskoj praksi Vrhovnog suda (vidi *Nejdat Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, br. 13279/05, stav 53).
45. U slučaju podnosioca zahteva, odluka Vrhovnog suda po njegovoj reviziji se razlikuje samo u jednoj odluci Vrhovnog suda koja je doneta 10 dana kasnije. Teško je uočiti kako će, na osnovu jedne odluke Vrhovnog suda, Sud zaključiti da postoje „korenite i dugoročne razlike“ u sudskoj praksi Vrhovnog suda koje ugrožavaju princip pravne sigurnosti i, time, krše prava podnosioca zahteva sadržana u Ustavu i u EKLJP.
46. U ovom slučaju, Sud primećuje da je Vrhovni sud odgovorio na tvrdnje podnosioca zahteva u pogledu bitne povrede parničnog postupka i primene materijalnog prava, smatrajući da su *“[...] oba nižestepena suda pravilno utvrdili činjenično stanje, pravilno primenili materijalno pravo, utvrđujući da je tužbeni zahtev tužioca neosnovan.”*
47. Sud smatra da je obrazloženje pruženo presudom Vrhovnog suda, u odgovoru na tvrdnje pokrenute od strane podnosioca zahteva jasno, obrazloženo i pravično.
48. Ustavni sud, takođe, ponavlja da ne postupa kao sud četvrtog stepena, u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova. Uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (Vidi, *mutatis mutandis, García Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999, stav 28. Vidi takođe Ustavni sud, slučaj br. KI70/11,

podnosioci zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. god.).

49. Ustavni sud može samo da razmatra da su postupci u redovnim sudovima uopšte, i gledano u celini, sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva dobio pravično suđenje (Vidi, *inter alia*, *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, Izveštaj Evropske komisije o ljudskim pravima od 10. jula 1991. god.).
50. Sud smatra da su postupci pred redovnim sudovima, uključujući i pred Vrhovnim sudom, bili pravični i obrazloženi (Vidi, *mutatis mutandis*, *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. god.).
51. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije izneo nijedan *prima facie* dokaz koji bi ukazivao na povredu njegovih prava prema Ustavu (Vidi *Vanek protiv Slovačke Republike*, br. 53363/99, ESLJP, odluka od 31. maja 2005. god.) i nije pojasnio kako navedeni članovi Ustava i EKLJP potkrepljuju njegovu tvrdnju, kao što je propisano članom 113.7 Ustava i članom 48. Zakona.
52. Kao rezime, tvrdnje o povredi njegovih prava i sloboda nisu potkrepljene i dokazane, i stoga su očigledno neosnovane.
53. Iz gore navedenih razloga, Sud smatra da je u skladu sa pravilom 36 (1) c) i (2) b), zahtev neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 27. Zakona, pravilom 36 (1) c), 36 (2) b) i 56 (2) Poslovnika, 30. juna 2014. god., jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Almiro Rodrigues

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani